waga ja õpetatud munk Ansgar. See tuli igal aastal Emdeni kaupmeestega Borkumi saarele, seal aruldasi taimeid otsima, mis ennemuistsest aeast saadik, kus ka neid maid weel jea enamist läbi aasta kattis, ainult Borkumi saarel kaswasiwad ja weelgi kaswawad, mereloomade elu uurima ja nende üle õppetlikkusi raamatuid kirjutama; ühes ka oma keha Põhjamere karastawates laenetes kinnitama. Selle munga poole, kes Byl'e majas ikka lahket wastawõtmist leidis, hoidis Folker kõigest südamest, kuna wanal mungal elawast ja teaduse-himulisest poisikesest hea meel oli ja teda Jumalakartuses ja teaduses õpetas, niisamati ka maailma rõõmulistes ja waewalistes nähtustes. Nenda see tuli, et Folker omas kahekssateistkümnes elu-aastas üheks keha ja waimu poolest kauniste kosunud nooreks meheks oli üles kaswannd. Seal sündis midagi, mis kõige tema edaspidisele elule teist joont andis.

Ühel tuulisel sügise-pääwal leidis Folker randas ühe ämbri-suurust waadi, mida laened senna uhtunud. Waat oli ilma pruntauguta ja ilma nabata, ja oli nii raske, et ennast waewaga weeretada laskis, oli tamme laudadest tehtud ja raud witsadega kokku punutud. Külje peal seisis: „Leidja oma. Tema tehku, kuida kirjutatud on.“ Ühe otslaua peale oli punase tähtedega kirjutatud:

„Otsi õnne — sina saad seda leidma“; teise otslaua peal musta tähtedega: „Otsi õnnetust — Sina saad õnne leidma“.

Suure waewaga suutis Folker waati edasi weeretada ja oma leidust koopasse peita. Seal läi tema witsad lahti, wõttis otslaua ära ja tema silmad läikisiwad rõõmust, waadi sisu nähes. Waat oli ääreni löödud kullaga, Spania dukatitega, täidetud. Ühe pihutäie teise järel wõttis Folker wälja, kunni nägi, et waatis muud ei olnud, kui selget kulda. Seal seisis tema kaua sügawais mõtetes. Niipalju oli temal selge: tema oli rikkaks saanud; et tema õigusega selle wara peremees oli, selle üle ei olnud pealkirja järel mingisugust kahtlust. Aga, et tema õnne ja õnnetust korraga pidi otsima ja mõlemil teel õnne leidma, see oli mõistatus ja jäi selleks; tema kindel nõu oli siiski, kinkija tahtmist teada saada ja täita. Ühes rõõmustas tema ennast, et nüüd oma kuumawat sala-igatsemist täita, suureks laewade- ja kaubamaja-peremeheks saada ja wõeraid maid ja rahwaid tundma õppida wõiks, millest ja kellest wana Ansgar temale oli jutustanud. Kuida oli see aga wõimalik, kui tema õnnetust otsis? Kuida oli ülepea wõimalik õnne ja õnnetuse teed ühendada?

Kõige mõtlemise juures tuli temale aga järsku